

Sygn. akt III CSK 360/14

POSTANOWIENIE

Dnia 11 lutego 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z wniosku M. L.
przy uczestnictwie J. M.
o podział majątku dorobkowego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 11 lutego 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 20 marca 2014 r., sygn. akt II Ca [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) oddala wniosek wnioskodawczyni o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty tylko wtedy, gdy skarżący powoła i uzasadni istnienie przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach może zostać oparte rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Postanowieniem z dnia 20 marca 2014 r. Sąd Okręgowy w K. w wyniku apelacji wnioskodawczynie M. L. zmienił postanowienie Sądu Rejonowego w K. wydane w dniu 20 czerwca 2013 r., mocą którego oddalony został wniosek o ustalenie nierównych udziałów stron w majątku dorobkowym. Sąd Okręgowy, uznając za zasadny podniesiony w apelacji zarzut naruszenia art. 43 § 2 k.r.o., ustalił nierówne udziały wnioskodawczynie M. L. i uczestnika postępowania J. M. w majątku dorobkowym, stwierdził, że udział w majątku dorobkowym wnioskodawczynie wynosi 78 %, a udział uczestnika – 22 %.

Uczestnik J. M. wniósł skargę kasacyjną od postanowienia Sądu drugiej instancji, zaskarżając postanowienie w części, w której Sąd uwzględnił apelację wnioskodawczynie. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłance przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Zdaniem skarżącego skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ponieważ postanowienie Sądu Apelacyjnego zapadło z rażącym naruszeniem przepisów prawa materialnego i prawa procesowego, tj. art. 43 § 2 k.r.o., art. 57 § 2 k.r.o. oraz art. 365 § 1 k.p.c. Ponadto naruszone zostały podstawowe zasady postępowania cywilnego: bezpośredniości, dyspozycyjności i kontradyktoryjności. Wedle oceny skarżącego Sąd Apelacyjny nie uwzględnił wyrażonej w sposób jasny i czytelny woli stron, które

„odstąpiły od orzekania o winie”. Zaskarżone postanowienie, jak twierdzi skarżący, wydane zostało w wyniku postępowania, „wybitnie uznaniowego, arbitralnego i całkowicie niezgodnego z obowiązującymi przepisami prawa”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej jako przesłankę wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, skarżący powinien w oddzielnym wywodzie prawnym wykazać, że w sprawie doszło do kwalifikowanego, tj. oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu, bez potrzeby głębszej analizy oraz, że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadł w Sądzie drugiej instancji wyrok oczywiście wadliwy (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z 5 października 2007 r., III CSK 216/07, niepubl.; z dnia 20 czerwca 2007 r., II CSK 184/07, niepubl.; z dnia 26 czerwca 2012 r., III CSK 121/12, niepubl.; z dnia 4 grudnia 2012 r., I CSK 302/12, niepubl.; z dnia 11 marca 2014 r., III SK 65/11, niepubl.).

Skarżący nie wykazał tak rozumianej oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Sąd drugiej instancji w obszernym wywodzie wyjaśnił jakie przesłanki uzasadniały – zgodnie z art. 43 § 2 k.r.o. – ustalenie nierównych udziałów w majątku wspólnym stron, przede wszystkim biorąc pod uwagę okoliczność niebudzącą wątpliwości w toku postępowania, że małżonkowie w różnym stopniu przyczynili się do powstania majątku wspólnego.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Sąd Najwyższy, nie znajdując podstaw do odstąpienia od zasady określonej w art. 520 § 1 k.p.c., oddalił wniosek wnioskodawczyni o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.